

Sabat, 30 de maig de 1957

r. Ramon Turull
Cervera

Benvolgut amic:

En paquet certificat, us torno, corregida, la vostra nova comèdia "L'Amor truca a la porta".

Observareu que he estat indulgent amb alguns castellanismes: afició (mot de substitució difícil i ja acceptat per molts escriptors), plan (correcte: pla), maco, maca (els quals fóra millor de reemplaçar, gairebé en tots els casos, per bonic, bonica; xamós, xamosa; bufó, Bufona, etc.), de pacotilla (millor: de nyigui-nyogui), t'has colat (millor: t'has ficat de peus a la galleda), pitem (potser insubstituïble ací, per la intenció que doneu a aquest mot) ...

Heu escrit " ... del boig que estaves... del boig que ella estava". Noteu, en particular, la manca de concordança en aquesta segona expressió: ella estava boig. Això s'arregla dient: "... de com estaves (o eres) boig... de com ella estava (o era) boja".

Equivocadament us he esmenat escolleixo, forma que és tan correcta com escullo.

El plural de qualsevol no és qualsevols, sinó qualssevol. (Compareu, en castella: cualquiera, cualesquiera).

Estiguis, diguis, tinguis, etc., són formes del subjuntiu, o de l'imperatiu, les quals són estigues, digues, tingues...

Quant a les combinacions d'infinitiu i pronom, com demostrar-me, asserenar-te, voler-nos, acompanyar-me, etc., he respectat, perquè així m'ho demaneu, la vostra ortografia no ortodoxa: demostra'm, asserena't, volé'ns, acompanya'm, etc. Accentuant, però, la vocal de la terminació, puix que, si no, aquests mots serien plans. Compareu l'estima'm de la pàgina 46 amb l'estima'm de la pàgina 47, que heu escrit idènticament.

Vull aprofitar aquesta avinentesa per expressar-vos, sense ànim de polemàica, la meua opinió disconforme amb aquesta preferència vostra. Cap llengua natural no té una ortografia absolutament fonètica. Als castellans, per exemple, diuen correntment: Madri o Madriz, verdà o verdaz, comio, colorao, dormia, atormentá, pa ti, etc., que escriuen, tanmateix, Madrid, verdad, comido, colorado, dormida, atormentada, para ti, etc. Només excepcionalment adopten aquelles grafies dialectals. I els francesos escriuen beaucoup, maire, fois ... i pronuncien bocú, mèr, fua ... Vos mateix escriviu arbre, aquett migdia, tot i que, ben segur, dieu normalment arbre, aquet mitdia. A més, les pronuncies demostrar-me, asserenar-te, etc., no són pas estranyes al català parlat, viu, ans hi són tan habituals, almenys, com les altres. Per què, doncs, tanta repugnància envers les grafies literàries?

En la redacció d'aquesta obra, us heu aplicat, gramaticalment, molt més que en l'anterior. Us en felicito. I veig que, aquesta vegada, heu preferit revetlla a vervena. Me n'alegro.

He procurat enllestir de pressa el meu treball, per tal com, segons em dieu, voleu estrenar aviat aquesta divertida comèdia. Us desitjo un gran èxit. Espero que entendreu bé les meves correccions, tot i que són fetes sobre el mateix text.

Encara unes observacions de caràcter ortogràfic, que havia passat per alt. Abans hom escrivia tivar, vina (forma de l'imperfetiu vinir); avui s'escriu tibar, vine. Aquí hi ha hagut reforma, i tota la resta

racó (abans recó), deler (abans daler), precisament per acomodar l'ortografia d'aquests mots a llur pronúncia actual (en els parlars catalans que no confonen la b amb la y i la a amb la e).

Els meus "honoraris"? Us està bé 100 ptes.?

Ja he llegit -ja fa dies- "Els Fugitius". Excel·lent novel·la, tant per l'assumpte que s'hi tracta com per l'estil de l'autor. Els qui, com jo, vam viure aquella tragedia, potser encara més intensament que no la descriu Benguerel, sabem que aquest llibre diu la veritat, i molt ben dita. És una de les obres que he llegit amb major interès.

Cordials salutacions de la meua dona i dels meus fills. Afectuosament vostre,